

ומסתלקת ממנו, שורה רוח של טמאה על אותו הגוף ונטמא. כשהנשמה חוזרת לגוף, עוברת אותה הזנהמה, והרי נתבאר שבידי האדם נשארת זהמת הטמאה, ועל פן אל יעביר ידו על עינו, משום שאותה רוח הטמאה שורה עליו עד שנוטל אותם, וכשנוטל ידו כראוי, אז מתקדש ונקרא קדוש.

ואיך צריך להתקדש? צריך פלי אחד למטה וכלי אחד למעלה, כדי שיתקדש מאותו שלמעלה, ואותו שלמטה שיושב בהמה שטמאה בו. וזה הפלי לקבל טמאה, וזה להתקדש ממנו. זה ברוך וזה ארור. ולא צריך לשפך בבית את אותם מים של הזנהמה, שלא יקרב אליהם איש, שהרי בהם מתכנסים הצד שלמים, ויכול לקבל נזק מאותם המים הטמאים.

ועד שיעבר הזנהמה מידו לא יברך, ובארנו. ומשום כך, בטרם יקדש האדם את ידיו בפקר, נקרא טמא. פיון שהתקדש, נקרא טהור. ומשום כך אל יטל אלא מיד שנטהרה בראשונה, שפתוב (במדבר יט) והזה הטהור על הטמא. זה נקרא טהור, וזה נקרא טמא.

משום כך פלי אחד למעלה וכלי אחד למטה, זה קדוש וזה טמא. ואסור לעשות דבר עם אותם המים, אלא צריך לשפך אותם במקום שאנשים לא עוברים עליהם ולא ילין אותם בבית, שהרי פיון שנספכו בארץ, רוח הטמאה נמצאת שם ויכולה להזיק. ואם חפר להם מדרון תחת הארץ שלא יראו - יפה.

דבר נש, ונפקת מניה. ועל דנשמתא קדישא נפקת ואסתלקת מניה, שריא רוחא מסאבא על ההוא גופא ואסתאב.

וכר נשמתא אתהדרת לגופא, אתעבר ההוא זוהמא. והא אתמר דידוי דבר נש זוהמא דמסאבו אשתאר בהו. ועל דא לא יעבר ידוי על עינוי, בגין דההוא רוח מסאבא שריא עלוי, עד דנטיל לון. וכד נטיל ידוי פדקא חזי, פדין אתקדש ואקרי קדוש. והיך בעי לאתקדשא. בעי חד פלי לתתא וחד פלי מלעילא, בגין דיתקדש מההוא דלעילא. וההוא דלתתא דיתב בזוהמא דמסאבו ביה. ודא כלי לקבלא מסאבו, ודא לאתקדשא מניה, דא ברוך ודא ארור. ולא בעיין אינון מיין דזוהמא לאושדא לון בביתא, דלא יקרב בהו בר נש. דהא בהו מתפנשי סטרא דלהון, יכיל לקבלא נזקא מאינון מיין מסאבין.

ועד דיתעבר זוהמא מן ידוי לא יברך, ואוקימנא. ובגין כך, בר נש עד לא יקדש ידוי בצפרא, אקרי טמא. פיון דאתקדש אקרי טהור. ובגין כך לא יטול אלא מן ידא דאדפי בקדמיתא. דכתיב, (במדבר יט) והזה הטהור על הטמא. דא אקרי טהור, ודא אקרי טמא.

בגין כך חד פלי לעילא וחד פלי לתתא, דא קדישא ודא מסאבא. ומאינון מיין אסיר למעבד בהו מידי, אלא בעי לאושדא לון באתר דבני נשא לא עברין עלייהו, ולא יבית לון בביתא. דהא כיון דאתושדן בארעא, רוחא מסאבא אשתפח תמן ויכיל לנזקא. ואי חפר לון מדרון תחות ארעא דלא יתחזון שפיר.